

Stummerné Nagy Ágnes református beosztott lelkész nő igehirdetése
(Sopron, 2021. április 25.)

A Feltámadott szemével

„A mi segítségünk jöjjön Istentől, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy, örök, igaz Isten.” Ámen

Kezdő (fennálló) ének: 81. zsoltár 1. verse: „Örvendezetek az erős Istennek”

Derekas ének: 372. dicséret 1. és 7. verse: „Könyörögjünk az Istennek Szentlelkének, Bocsássa ki magas mennyből fénylő világát”

„Kegyelem néktek és békesség, Istentől, a mi Atyánktól, és Jézus Krisztustól, a mi Urunktól.” Ámen.

Lekció: 2 Móz 18, 13-23.

„Másnap Mózes leült, hogy bíraskodjék a nép között. Ott állt a nép Mózes előtt reggeltől estig. Mózes apósa látta, hogy mi mindent végez a nép között, ezért azt mondta: Miért így végzed munkádat a nép között? Miért egyedül bíraskodsz, és miért kell az egész népnek reggeltől estig előtted állnia? Mózes ezt felelte apósának: Mert hozzám jön a nép, hogy megkérdezze Istent. Mert ha valamilyen peres ügyük támad, eljönnek hozzám, és én igazságot teszek köztük és felebarátjuk között, és tudtukra adom Isten rendelkezéseit és utasításait. Apósa ekkor azt mondta Mózesnek: Nem jól csinálod a dolgot. Teljesen kimerülsz te is, meg a nép is, amely veled van. Túlságosan nehéz neked a feladat, nem tudod egyedül elvégezni. Most azért hallgass a szavamra; hadd adjak tanácsot neked, és Isten is veled lesz. Légy te a nép szószólója Istennél, és te vidd ügyeiket Isten elé! Őket pedig figyelmeztess a rendelkezésekre és utasításokra, és ismertesd meg velük az utat, amelyen járniuk kell, és azt, hogy mit kell cselekedniük. De válassz ki a nép közül derék, istenfélő férfiakat, megbízható embereket, akik gyűlölik a haszonlesést, és tedd őket elöljárókká ezer, száz, ötven vagy tíz ember fölött. Ők tegyenek majd igazságot a nép között minden időben: minden nagyobb ügyet vigyenek eléd, de minden kisebb ügyben tegyenek ők igazságot! Könnyíts a terheden, hadd hordozzák azt veled együtt! Ha így cselekszel, és Isten is ezt parancsolja neked, akkor te is helyt tudsz állni, meg ez az egész nép is békességben mehet vissza a helyére.”

Imádság: Örökkévaló Istenünk, Mennyei Édesatyánk a mi Urunk, Jézus Krisztus által! Hálás a szívünk, hogy megállhatunk Előtted, hogy megköszönjük az elmúlt hét áldásait, ahogyan gondviselő kegyelmedet árasztottad ránk nap mint nap. Te tudod Urunk, hogy ki mi mindent köszönhet meg Neked, a mindennapi kenyeret, a bűnbocsánatot, a gyógyulást, szabadításod szeretetáramát, ahogy Szentlelked oltalmában mi mind egyre csak vitettünk beljebb és feljebb Tehozzád! Áldott légy, hogy megtartottál a veszedelmek közt is, amik rátörnek időről időre az emberre. Bocsásd meg, ha mi zúdítottunk veszedelmet másokra, ha mi terheltünk meg lelki életeket, a nem Benned összpontosított élet rövidzárlatával, és maradtunk álságos, álszerű és álkeresztény szegényünkben. Kérünk, könyörülj rajtunk! De kérünk, hogy bocsásd meg túlzott igyekezetünket is, ahogyan szinte erőnkön felül mindent mi akarunk kézben tartani, és inkább akarunk lenni egymotoros közösség és család, semmint, hogy megosszuk a szeretet szolgáló áldását! Megvalljuk Előtted Urunk, hogy mennyi félreértés és konfliktus származik abból, ha valaki magának akar megtartani minden információt, minden jónak cselekvését, ezzel magát többre tartva mindenki másnál. Ezért köszönjük most különösen is Mózes tiszteletteljes példáját, aki Teérettel lelkiismeretesen meghallgatott mindenkit, aki csak hozzá fordult, mondván „hogyan megkérdezze Istent”, de aki alázatosan hajlott bölcs apósának, a midiáni pap-törzsfő Jetrónak szavára is, hogy ossza meg a szolgálatot istenfélő testvérek között. Köszönjük Urunk, hogy megláttatod ezt velünk is féltőn szerető Igédben, hogy véges az erőnk és véges a szeretetünk, de mert Te magad végtelen szeretetteddel előbb álltál mellénk Egyszülött Fiadban, ezért tud megállni minden emberi tanácsolás, ha a Te szereteted szentesíti azokat. Ezért kérünk Urunk, hogy Lelked által, Te vezess ma bennünket rendelkezéseidre, hogy a tanítványság örömeiben, az evangélium hirdetésének egészen eleget tehesünk! A Te szent Neved megdicsőüléséért kérünk, hallgass meg minket! Ámen.

Prédikáció előtti ének: 228. dicséret 2. verse: „Ó vonj, Atyám, Fiadhoz engem”

Textus: Az apostolok cselekedeteiről írott könyv 6. rész 1-7-ig terjedő versei

„Azokban a napokban pedig, mivel nőtt a tanítványok száma, a görögül beszélő zsidók zúgolódnak kezdtek a héberül beszélők ellen, hogy a naponkénti gondoskodásban elhanyagolják a közülük való özvegyasszonyokat. Ekkor összehívta a tizenkettő a tanítványok egész gyülekezetét, és ezt mondták nekik: Nem helyes az, hogy az Isten igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál.

Hanem válasszatok ki magatok közül, testvérek, hét férfit, akikről jó bizonyosságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába, mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett. Tetszett ez a beszéd az egész gyülekezetnek, és kiválasztották Istvánt, aki hittel és Szentlélekkel teljes férfi volt, valamint Fülöpöt, Prokhoroszt, Nikánórt, Timónt, Parmenászt és Nikolaoszt, az antiókhiai prozelitát, az apostolok elé állították őket, és miután imádkoztak, rájuk tették kezüket. Az Isten igéje pedig terjedt, és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben, sőt igen sok pap is engedelmeskedett a hitnek.”

Igehirdetés:

Szeretett Testvérek, Húsvét utáni 3. vasárnapon a mai Igénk a Feltámadott szemével tanít látni.

Az emberek többségének szinte természetes, hogy lát. A hívő ember ezzel szemben mindig rácsodálkozik erre a kitüntetett érzékre, belső és külső látásra, és annak hallatlan biztonságára, hogy az élő Isten is látja őt. Ahogy a zsoltáros teszi fel a már önmagában meg is válaszolt kérdést: „*Aki a szemet formálta, az ne látna?*” (Zsolt 94,9,b)

Az ember mindemellett szeret látni mások szemével. Boldog, amikor a fényből özönlő madarak tekintetével felülről láthatja a tájat, ma már repülőn ülve. Megilletődik, amikor a gepárd 100 km/óra sebességével láthatja a maga mellett elsuhanó tájat egy autóból, vagy vonatból. De ott van a vágy a nyugalmat áhítózó galambtekintetre is, ahogy azt az 55. zsoltárban olvassuk: „*Miért is nincs szárnyam, mint a galambnak, hogy elrepülhetnék, és nyugton lehetnék?*” (Zsolt 55,7) És boldog a szülő, ha a gyermek szemével lát, és fordítva, ha a gyermek a szülőével, de a legboldogabb az ember, ha Isten szemével lát.

A jeruzsálemi ősgyülekezet élete, Igénk szerint ma háromféle látással tanít. Először is elénk adja annak a tanulságát, hogy mit lát egy kívülálló, másodsor, hogy mit lát egy bennfentes, s harmadszor: mit lát Isten?

Az első látás külső igényeket táplál, a második: belső igényeket támaszt. S a harmadik látás: a legszentebb igényeket ragyogtatja fel, magát Istenét, amikor is akaratát pecsételi el.

A gyülekezet életét, s azon belül a diakónia születését mindhárom végig kell, hogy kísérje.

Az első tanulsága az Igének tehát az, hogy mit látnak a kívülállók az ősgyülekezet életéből?

Az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv beszámol arról, hogy a pünkösdi utáni gyülekezet életének belső rendje hogyan hat a kívülállókra. És mi is a magunk fellelkesült áhítatával tudjuk csak követni az akkori szemtanukat. A Szentlélek kiáradása után, életüket meghatározta Krisztus Urunk feltámadásának bizonyossága és öröme, ennek állandóságát nap mint nap megélve, jellemezte és megtartotta a gyülekezetet az Ige, az apostoli tanítás körüli közösség, az úrvacsorai, és az imaközösség, a vagyonszövetség és a szeretetközösség. Ebben a - Biblia nyelvezete szerinti - koinonia-ban, mindnyájan együtt voltak „egy akaratúval” (ApCsel 5,12). A Krisztusban való életet minden egyéni életkörülmény között boldogan lehetett élni. Ez így összességében oly hatással lehetett kifelé az akkori lakosokra, hogy nagyra becsülték a gyülekezet jelenlétét a városban, és megérintette sokak szívét, akik vágyakoztak ehhez az igen tekintélyes, több ezer férfiból és hozzátartozóiból álló közösséghez, annak áldásaihoz és békességéhez, ahol a krisztusi meggyőződések szilárdak, ahol a szeretetek őszinték, az óhajok igazak, és ahol ezt a világ összes rémülete meg nem tudja törni. Ezt látták a kívülállók, de már a potenciális belül lévők is, és azt olvassuk, hogy „*Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.*” (ApCsel 2,47,b)

És miközben Krisztus emlékezete élő valósággá, ígéretei beteljesüléssé, törvényei mindegyre érvényesekké lettek, sok gyógyulás és örömteli esemény kísérte az életüket.

Minden kiváló volt. Milyen szép, ha bennünket is így látnak a kívülállók, most különösen is a lelki lábadozás idején: az egyházat, a gyülekezeteinket, a családjainkat és a közösségeinket. Hogy kifelé

hatóan, de belülről kívánjuk megélni az úrvacsora szentségét, az imádságot, a szeretetszolgálatot, még az igehirdetést is. Ez tudja újraindítani valóságosan az életet! Ahogy Dsida Jenő írja:
„Ó, titkok titka: /a földön itt lent /belülről nézzen /mindenki mindent, /szemet és szívet /és harcot és békét! -/Áldja meg az Úr, /áldja meg az Úr /a belülről látók /fényességét!” (D.J.: Templomablak)

Látni és láttatni, hogy bármilyen körülmény is vesz körül, Isten ad annak értelmet, és Ő készítette el a hozzá való áldásait, a Vele való közösségben. Ezt látták ott Jeruzsálemben, és ezt élték az első keresztyének is egy ideig.

De az Ige most másodszor belelátat az ő világukba, mi mai keresztyének innen nézve már láthatjuk okulásunkra, a kezdetben szinte tökéletes ösgyülekezet Szentlelkes lendületének megtorpanásait.

A vagyonszövetség eredetileg nagyszerű gondolata ugyanis nem tudta elodáznai a jeruzsálemi gyülekezet teljes elszegényedését, olyannyira, hogy a büszke bizonytalanságot félretéve el kellett fogadnia a pogánykeresztyén gyülekezetek adományait, hogy átvészeljék a júdeai inséges időköt.

Aztán az is kiderül a belerévedők számára, hogy a vagyonszövetség nem is volt teljeskörű a gyülekezeten belül, hiszen annak a nehéz szívvel emlegetett házaspárnak a döntése, Anániásnak és Szaafirának képmutató felajánlása mutatja, hogy nem az vezetett az ő tragédiájukhoz, hogy nem tették le teljes vagyonukat az apostolok lába elé, tehát ez nem is volt kötelező, hanem az vezetett a szomorú véghez, hogy magukat úgy tüntették fel, mint akik mindenüket odaadják, s ezzel nem az embereknek hazudtak, hanem Istennek (ApCsel 5,1-11). És bár Péter apostol igyekszik rávezetni a hitre előbb a férjet, aztán a feleséget – ahogy egykori professzorunk, dr. Boross Géza tanította a lelkigondozói fegyelmezés célját, hogy az mindig a „hitre segítsen”, s hogy „a bűnt nem szabad agyonhallgatni a gyülekezetben”, ezt látjuk itt is.

De lehetetlen nem meglátni Jézus komoly szavainak beteljesedését:

„Ezért mondom nektek: minden bűn és káromlás megbocsáttatik majd az embereknek, de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg.” (Mt 12,31)

A tragédiák villámfényénél döbben rá az ember az Isten szavának valóságos hatalmára.

Ez a házaspár nem értette meg, hogy a közösség nem egyenlő a csoportosulással, hanem az az Isten előtt való, nemes belső igényeket támasztó, testvérekre találás otthona.

És látták azt a gyülekezeti tagok is, hogy az Úr Lelke miképpen munkálja az egyház fegyelmét, de a bennfentesek szeme megnyílt másra is.

„Azokban a napokban pedig, mivel nőtt a tanítványok száma, a görögül beszélő zsidók zúgolódnai kezdtek a héberül beszélők ellen, hogy a naponkénti gondoskodásban elhanyagolják a közülük való özvegyasszonyokat.” (ApCsel 6,1)

Azzal a bizalommal vannak ott a gyülekezetben az özvegyasszonyok, ahogy a régi erdélyi özvegyek mondták, hogy: „Isten még a fát se hagyja egyedül!”

Ahogy az Úr mondja a Teremtéstörténetben: „nem jó az embernek egyedül lenni” (1Móz 2,18), nem jó az elszigetelődés, és mára már megtanította velünk is a Mindenható Isten, hogy semmi sem pótolhatja a személyes kapcsolatokat, és egy kis idő még és biztonsággal találkozhatunk Isten kegyeltjeiként ebben a gyógyuló világban. De ott, abban az egykori gyülekezetben zúgolódás támad. De nem az özvegyasszonyok zúgolódnak, ők hosszasan várnak a sorukra, hogy adományt kapjanak, és ezek a héber asszonyok hallják a hellén zsidók panaszait, de ők egyre csak túrnak a szégyenletes meghittség kedvéért. A méltatlankodás az asztalok körül támad, ami nem az özvegyasszonyok ételadagolásáról szólt, az „asztal” akkoriban a pénzváltó helyet jelentette, azaz az özvegyekről való gondoskodás pénzügyi, adminisztratív szolgálatát. Abban a folyamatos gyülekezeti létszám növekedésben tudták az apostolok, hogy meddig terhelhető a gyülekezet, és egy hatékony gyülekezetszervezésnek lehetünk a tanúi, ahol minden problémát megoldanak, és ahol mindennek meghatározott rendje van, köztük a pénzadományok szétosztásának is a rászorulóknak részére. Akkor történik Lukács leírása szerint, hogy az egész Római Birodalom területéről, a diasporából érkező, görögül beszélő, és a görög kultúrát elfogadó keresztyénné lett zsidók zúgolódnai kezdtek a jeruzsálemi, fővárosi zsidókból lett keresztyénekkal szemben, hogy elhanyagolják a közülük érkező özvegyasszonyokat. A köztük megbúvó ellentét ellenére a szívük mélyén mindkét tábor Krisztust Messiásként szerette. De panasszal éltek a hellenisták a héber ellen, zúgolódtak, vagyis egyszer csak kényszerű feladatként élték meg, amit eredetileg örömmel, és szeretettel végeztek. Ami valamikor hálát és boldog megelégedést eredményezett. Micsoda óriási felelőssége van mindennek és mindenkinek egy gyülekezeten belül, hogy a Lelket semmi meg ne oltsa (1Thessz5,19)!

S ahogy egykor egy személyes beszélgetés kapcsán mondotta egy csodálatos építész, aki több templom építésében részt vett, felidézve a nehézségeket, ezt mondta: „Minél közelebb vagyunk Isten ügyéhez, annál inkább táncol az Ördög.” Itt is ez történik az ősgyülekezet életében, amikor az Isten ügye egészen szépen halad, akkor színre lép a nagy „megosztó”, a „szétdobáló”, és egy repedés keletkezik a gyülekezet szívében. Csodálatos, hogy ebben a szívet tépő helyzetben az apostolok meghallgatják ezt a panaszt, és mint építő kritikát fogadják, és nem csinálnak belőle egyéni érzelmi kérdést. Meghallgatják a gyülekezeti tagokat, akik számára pedig a legtermészetesebb, hogy az apostolokhoz fordulnak a gondjukkal, „akik legeltetői a nyájnak” (1Pt 5,2). Ekkor összehívta a tizenkét apostol az egész gyülekezetet, ezt mondván: „*Nem helyes az, hogy az Isten igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál.*” (ApCsel 6,2)

Megbeszélést hívnak össze, mert szükséges a váltás. Nem arról van szó, hogy nem örömmel végeznének bármilyen szolgálatot a gyülekezetben, még akkor is, ha mint Gyökössy Endre írja valahol 12-szeres erő hagyta el, amikor alkohol kötözöttjeivel beszélgetett, még akkor is örömmel látják el ezt a szolgálatot. De belátják, s velük együtt talán mi is, hogy nem végtelenek, véges az erejük és az idejük. Az apostolok ráébrednek, hogy a létszám növekedésével átgondolásra vár, hogy ez a sok egyéb szolgálat az igehirdetéstől és az imádságtól veszi el az időt, amire pedig Krisztus őket elhívta, és felhatalmazta, és ez nem helyén való. És ekkor egy példázatos megoldás születik, ami nem diktatórikus, hanem krisztokratikus. Megkéri őket, a panaszos testvéreket, hogy ők válasszanak ki maguk közül „*hét férfit, akikről jó bizonyosságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel*” (ApCsel 6,3), hogy őket állítsák be ebbe a munkába. Ez is jelzi, hogy nem volt alaptalan a vád, s a héber zsidók magukat megrestelték, és mindezt elfogadták. Az apostolok részéről ez a bölcs problémamegoldás nem kirekeszteni kívánta a zúgolódókat, hanem éppen megbízni, nem elkendőzni a boldogtalan állapotot, hanem épphogy betölteni a hivatás boldogságával. Mert Isten gondolata a szolgálat, és nem az egyház van őértük, hanem ők vannak az egyházért. És ez az asztalok körüli „szolgálat” – görögül diakonein, lesz a mindenkori diakónia kulcs szava a lelki javakban való részesedés, és az anyagi javak közlésének tekintetében is.

„*Tetszett ez a beszéd az egész gyülekezetnek, és kiválasztották Istvánt, aki hittel és Szentlélekkel teljes férfi volt.*” (ApCsel 6,5) Elénk adja az Ige az Apostolok Cselekedetei írójának az ideálját. Ha valakiről a legszembet akarja mondani, ezt a jellemzést adja róla: "teljes volt Szentlélekkel". Ilyen megteljesedett emberekké kell válnunk, elhárítva minden akadályt a Szentléleknek útjából, és kitérve előtte a szívünk minden rejtekét.

Azután a hellének még kiválasztottak maguk közül további hat férfit, akikről jó bizonyosságot tettek, és akik telve voltak Lélekkel és bölcsességgel (ApCsel 6,3).

Íme a szolgáló testvér, a jó diakónus jellemrajza, kortól függetlenül. Hiszen elmondhatjuk, hogy ha nem is felszentelt diakónusokként, de már a gyermekek is képesek együttérző, diakóniai lelkületre. Ezt munkálják az istenfélő, adakozó családjaink is, a belérezést tanító iskoláink, óvodáink. Ma már az egészen kicsik számára is vannak olyan játékok, amik ezt szolgálják, pl. a fogyatékkal élő, tolószékes, fehérbotos játékbabák.

Az Isten Lelkétől elhívott diakónus azonban az Ő Igéjére hagyatkozik.

Juhász Zsófia, Zsó néni, egyszerre volt református lelkipásztor és diakónus, aki a Teológia elvégzése után mégiscsak az intézményes diakóniát választotta. Ötödéves hallgató volt, amikor fogyatékos gyerekek között szolgálva, szíven találta Isten Igéje: Pál apostolnak az 1 Korinthusi leveléből: „Isten munkatársai vagyunk, Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok” (1Kor 3,9 Károli). „Az „épülete” helyett mondhatjuk így – fogalmazott Zsó néni – az eredeti görög szöveg alapján: Isten háztartása vagytok. „Akkor én ott megértettem, hogy ez lesz az én „háztartásom”, hogy ebben a háztartásban, a diakóniában leszek munkás.” Teológiai és diakóniai látásra egyaránt felhatalmazta őt Isten, így veti papírra a diakónia lényeglátását: „Az evangélium szíve a diakónia, a diakónia szíve az evangélium. Ennél a képnél maradva, így folytathatjuk ezt a gondolatot: ez a szív pedig két kamrából áll, a jobb és bal kamrából, s így az egyik az intézményes, a másik a gyülekezeti diakóniát jelenti.”

Szeretett Testvérek! Ott az ősgyülekezetben fellobban egyszerre az intézményes és a gyülekezeti diakónia lángja is. Ehhez elengedhetetlen volt a feddhetetlen életű, bölcs és Szentlélekkel teljes szolgáló tanítványok jelenléte, akik a legfőbb diakónusra tekintenek, Jézus Krisztusra. Ez adja a mindenkori diakónia időfelettségét. Csodálatos, ahogy valóban hét görög nevű testvért választanak ki, nem csak azért, mert a 7 a teljesség száma a Bibliában, hanem azért, hogy a hét minden napján legyen, aki felügyeli az özvegyek szükségét, s adott esetben készen álljon a helyettesítési rend is.

Azután a hét testvér az apostolok elé állt, hogy azok a megbízás és a hatalomátruházás gesztusával a kezüket föléjük téve, imádkozzanak értük a gyülekezet körében.

És ez ma Igénk harmadik látása, a kívülálló és bennfentesek látomása után, a Feltámadott tekintetének szent jóváhagyása, és Lelkének drága felhatalmazása.

A mi Urunk a legszentebb igényeket ragyogtatja itt fel. Mert minden krisztusi megoldás az Ő népe körében csak „elprédikálás és elkönyörgés” útján lehetséges. Akkor, szeretett Testvérem, ha azt mondanád is, erőn felüli az élet, kifog rajtam ez a gond, „amikor azt mondod: „Feladom!”, gondoldj arra, hogy ilyenkor másvalaki azt mondja: „Micsoda lehetőség!” – mondja Jackson Brown író. Vagy jusson eszedbe a régi diakonissza jelmondat, amit nem elégszer idézünk: „Jutalmam, hogy tehetem!” Mert Isten mindannyiunkra bízott valakit. A presbiterekre a nyáját, a bölcs vezetőkre az egyházat, az Ő drága népét. Rád és rám is házastársat, gyermeket, keresztyermeket, szomszédot, munkatársat, testvért, mindenkit, akit Isten mellénk szegődött. Azért van orvos, mert vannak betegek. Azért van földműves, mert van föld, és ezek elválaszthatatlanok egymástól. Azért vannak felelős vezetők, mert vannak vezetettek, és azért vannak lánglelkű gondozók, mert vannak gondozottak. 2 szárnya van a szárnyalásnak, csak így együtt teljes az isteni látás, hogy ha az egyik alábbhagy, felfelé szárnyaljon a másik.

„Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be Krisztus törvényét.” (Gal6,2)

Így lehet Isten dicsőségére, nem mindennapi módon tenni a mindennapos dolgokat.

Szeretett Testvérek! Láthattuk, hogyan munkálkodik a Lélek a Krisztusban való bölcs döntésekért, hogyan lehet az örökkévalóság harmóniájában szolgálatra lelni, s láthattuk a diakónia születését. És szív szerint is megismerhettük az ősgyülekezet névtelen özvegyasszonyait, az Isten ügyének csöndes, szent katalizátorait, amint végső soron maguk is hozzájárultak a tanítványság növekedéséhez. Sokunk hite, az elmúlt idősakra visszatekintve, egy megharcolt hit, de most is tudjuk, lelki sérülések, vagy akár szemrehányások közegében, hogy amit kérünk Isten akaratával megegyező módon, azt megadja Ő. Csak így tudunk tekintet az égre emelni, bölcsők és koporsók közt, hogy a hit szemével már látjuk a legmagasabb felhatalmazás szintjén a legszentebb, égi egyházfegyelem jutalmát, amint a legfőbb Diakónus, az értünk is feltámadott Istenszolga átveszi a hétpecsétet a trónuson ülő jobb kezéből. S körülötte zeng az új ének: „Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megöletted, és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből.” (Jel 5,9,a).

Áldott, aki mindent ennek az isteni kegyelemnek rendel itt alá. Ámen.

Imádság: Úr Jézus, áldott légy szívünkre helyezett szavadért, benne vigasztalásodért, útmutatásodért, hogy megrendülhetett a szívben, aminek változnia kellett, s növekedhetett, ami rendíthetetlen, áldásod üdvhozó ereje! Köszönjük Igéd bizonyosságát és változhatatlanságát, ahogy láttuk azt az ősgyülekezet életében, és tapasztalhatjuk a miénkben: „Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.” (Zsolt127,1) Köszönjük Urunk egyházunkat, s a gyülekezetünket, az úrvacsorai-, az ima-, és a diakóniai szeretetközösséget! Áldott légy a Téged való szolgálat lehetőségéért, hogy így lehetünk egymás életének gazdagítói, s köszönjük az erre való elhívást és Lelked által való felhatalmazást! Kérünk Urunk, adj égi látást bölcs döntéseinkhez, mit akarsz, hogy cselekedjünk? Úr Jézus! Mint akik tudjuk, hogy az tud hálával előre tekinteni, aki tud hálával visszatekinteni, köszönjük mindazt, amit az életünkben már véghez vittél! Így könyörgünk Urunk a gyülekezetünk áldott, Tőled megszentelt jövőjéért is!

Urunk, könyörgünk azokért, akik készek Eléd hozni tusakodó vagy szorongó imádságaikat. Kérünk, hogy hajolj le hozzájuk békességeddel, s adj melljük diakóniai lelkületű testvéreket!

Könyörgünk betegeinkért, s az őket körülvevő orvosokért, ápolókért, hogy együtt leljék meg a gyógyírt Tenálad, a Benned való gyönyörködésben!

Kérünk a gyászoló testvérekért, akik értelmét keresik a napjaiknak, hogy add meg szívük kérését a Te vigasztaló kegyelmesség szerint, az örökkévaló meglátásával!

Áldd meg a diakónia szolgálóit Reád mutató, Szentlelkes hittel, s áldd meg egyházunk vezetőit, hogy állhatatosan munkálják a Benned való örömmel és szabadulásnak szavát az igazak ajkán!

Könyörgünk családjainkért, közösségeinkért, népünkért határainkon innen és túl, hadd legyen minden napunknak áldott fordulata az értünk hozott áldozatod érdeme.

Áldd meg ezt a ma élő embert, szent tekinteted mindeneket elrendelő és jóváhagyó csodájával, s az arra ráfelelő hálájával, hogy visszahangozza a nemzedékről nemzedékre reá maradt, embermilliók boldog bizonyágtételét: „Mondják hát, akik félik az Urat, hogy örökké tart szeretete.” (Zsolt118,4) Ámen.

Miatyánk

Adakozásra való felhívás

Áldás: „A minden kegyelem Istene pedig, aki az ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, Ő maga tegyen titeket tökéletessé, erőssé, szilárdakká és állhatatosakká. Ővé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké.” (1Pt 5,10-11) Amen.

Záróének: 395.: „Isten szívében megpihenve/Forrjon szívünk egybe hát”

Himnusz